

[Arbejds- og Socialministeren.]

ikke fra nogen Side tilskyndet til at fremsætte Lovforslaget. Jeg har selv faaet den Tanke og paa et saa sent Tidspunkt, som Tilfældet har været. Jeg har undersøgt Mulighederne for dets Gennemførelse, og da Mulighederne var til Stede, maa jeg, uanset det ekstraordinære Arbejde, som det — deri har det ærede Medlem Ret — vil paaføre Kommunerne, finde det baade rimeligt og saglig forsvarligt, at Lovforslaget gennemføres, og bede Kommunerne om med godt Humør, for ogsaa at række den Kategori af fattige Medborgere, det her drejer sig om, en hjælpende Haand, at paatage sig det Ekstraarbejde, som Lovforslaget, naar det er gennemført, vil medføre.

Jeg skal afstaa fra videre Bemærkninger om, hvorvidt man kan opfatte nærværende Lovforslag som et Løfte om, at man fremtidig vil ændre de paagældende Bestemmelser i den gældende Forsorgslov; hvordan Meningerne herom er inden for de forskellige Partier, er bekendt; det er efter min Mening nytteløst at optage nogen Diskussion herom.

Det ærede Medlem Hr. Hoffs Bemærkninger om Valglisterne skal jeg fremføre over for Indenrigsministeren.

Edvard Sørensen: Den højtærede Arbejds- og Socialminister sagde, at blandt dem, der falder ind under de heromtalte Kategorier, er der nogle, som, da Socialreformen vedtoges, var for gamle til at optages i Sygekasse, og at endvidere Forældrene til ganske unge Mennesker, som ikke har søgt Optagelse i Sygekasserne, fik Retsvirkningerne at føle. Jeg tør ikke bestride, at der kan foreligge enkelte saadanne Tilfælde, men det kan ogsaa kun være enkelte. For de gamles Vedkommende var der i Socialreformen en Overgangsbestemmelse, hvorefter de kunde blive Medlemmer af en Sygekasse, hvis de var under den deri fastsatte Indtægtsgrænse for nydende Sygekassemedlemmer. For de unges Vedkommende gælder det, at Sygehjælp til dem aldrig vil faa Retsvirkninger, idet man vil eftergive dem Hjælpen. Den store Part, som bliver tilbage, bliver dem, som i en længere Aarrække ikke har villet betale deres Kontingent eller ikke har villet søge Optagelse som Medlem. Kommunerne betaler i meget stor Udstrækning Kontingenter for dem, saa længe man mener, at de selv har Vilje til at arbejde med. De, der falder udenfor, er efter

min Mening de faa, som ikke vil opfylde deres Forpligtelser.

Om det andet Spørgsmaal, om Kommunerne Arbejde, vil jeg sige, at det er klart, at Kommunerne vil gøre det Arbejde; i de Kommuner, hvor jeg er bedst kendt, Landkommunerne, har vi altid paataget os det Arbejde, der bliver paalagt os, efter de Retningslinier, der bliver angivet. Men jeg har ikke kunnet undlade at fremsætte det Hjertesuk og den Bebrejdelse mod Ministeren, at Lovforslaget ikke er fremsat før. Det kunde lige saa godt være fremsat i Juni som nu i September.

Oluf Pedersen: Jeg synes ikke de Bemærkninger, den højtærede Minister fremsatte om, at dette Lovforslag ikke vil udskyde Valget, er rigtige. Nu kan det jo godt være, at Regeringen, dengang den blev dannet, enedes om, at en Del Bestemmelser skulde gennemføres, og at der ikke kunde blive Valg, før de var gennemført. Det er maaske Forklaringen paa, at det har været saa længe, inden Lovforslagene er kommet fra Regeringen; der er sikkert visse af Regeringens Medlemmer, som ønsker at udskyde Valget, og det gør man saa paa den Maade, at man siger: det og det skal først gennemføres. Men man glemmer, at den nye Rigsdag jo kan gennemføre de Lovforslag, vi ikke har faaet vedtaget endnu — og den kan maaske oven i Købet gøre det bedre. Det er, som om man tror, at den nye Rigsdag vil lovgive paa en anden Maade end den nuværende, og det vil den maaske ogsaa, for den nye Rigsdag vil ikke føle sig forpligtet af den højtærede „Diskussionsklub“ paa samme Maade, som den nuværende gør det.

Arbejds- og Socialministeren (Hedtoft-Hansen): Til det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen skal jeg blot sige, at de Oplysninger, det ærede Medlem gav om Sygebestemmelserne, jo i alle Henseender er korrekte, men det ærede Medlem vil sikkert ikke benægte Rigtigheden af det, jeg fremførte: at der er et større eller mindre Antal Mennesker — det er for mig umuligt at opgøre —, som rammes af den skærpede Bestemmelse fra 1942, og som det vil være sagligt rigtigt og forsvarligt nu at give en hjælpende Haand. Jeg kan til Gengæld ikke over for det ærede Medlem ud fra en ærlig Argumentation benægte, at der blandt dem ogsaa findes Folk, som er forsømmelige og har været forsømme-